

„A teď,“ řekla kočka, „zaspívám dítěti písničku, která je uspí nejmíň na hodinu.“ Začala přist, hlasitě a tiše, tiše a hlasitě, a dítě brzy usnulo. Žena se dívala na dítě i kočku, usmívala se a řekla: „Nádherně provedeno! Jsi opravdu velmi chytrá, ó kočko!“

V té minutě a vteřině, drahoušku, kouř z ohně padl jako mrak zpátky do jeskyně — pať — protože si připomněl smlouvu, kterou žena uzavřela s kočkou. A když se kouř z jeskyně vytratil — ejhle! — kočka seděla pěkně pohodlně u ohně.

„Ó nepřítelkyně, ženo mého nepřítele a matko mého nepřítele,“ řekla kočka, „to jsem já! Podruhé jsi mě pochválila, a teď smím sedět u teplého ohně v pozadí jeskyně vždy, provždy a navždy. Ale stále jsem kočka, která chodí sama a je jí jedno kde.“

Tu se žena moc a moc rozlobila, rozpustila si vlasy, přihodila dříví na oheň, vzala širokou lopatkovou kost z ramene ovce a začala čarovat; čáry ji měly ochránit, aby kočku nepochválila potřetí. Ale nebyly to už zpívané čáry, drahoušku, byly to čáry tiché. Pomalu se jeskyně naplnila tichem tak, že malá myšička se vysourala z kouta a rozběhla se přes jeskyni.

„Ó nepřítelkyně, ženo mého nepřítele a matko mého nepřítele,“ pravila kočka, „patří ta myšička k tvým čarům?“

„Ouvej! Ale kdepak,“ řekla žena, odhodila lopatkovou kost, vyskočila na stoličku stojící před ohněm a velmi rychle si zaplékala vlasy ze strachu, že myš by po nich mohla vylézt až na ni.

„Ach,“ řekla kočka příkrčujíc se, „nestane se mi tedy nic, jestliže tu myš sežeru?“

„Ne,“ řekla žena, „sežer ji a budu ti vděčna.“

Kočka skočila, chytla myšku a žena řekla: „Tisícere díky! Ani prvý přítel není dost rychlý, aby dokázal chytit myš jako ty. Jsi opravdu velmi moudrá.“

V tom okamžiku a v té vteřině, drahoušku, hrnec na mléko, který stál u ohně, rozletěl se ve dvě — krrrr — protože si vzpomněl na

smlouvu, kterou žena uzavřela s kočkou. A když žena seskočila ze stoličky — ejhle! — kočka lízala teplé, bílé mléko, které zůstalo v jednom z obou střepů.

„Ó nepřítelkyně, ženo mého nepřítele a matko mého nepřítele,“ řekla kočka, „já jsem to! Potřetí jsi mě pochválila a ode dneška budu pít teplé, bílé mléko třikrát denně vždy, provždy a navždy. Ale stále jsem kočka, která chodí sama a je jí jedno kde.“

Tu se žena zasmála, předložila kočce misku teplého mléka a řekla: „Ó kočko, jsi chytrá jako muž, ale nezapomeň, že jsi uzavřela smlouvu s mužem a se psem. Nevím, co udělají, až přijdou domů.“

„Co je mi po tom?“ řekla kočka. „Mám-li své místo u ohně a teplé, bílé mléko třikrát denně, málo mi záleží na tom, co udělá muž nebo pes.“

Když toho večera muž a pes přišli do jeskyně, žena jim vyprávěla o své smlouvě s kočkou, která při tom seděla u ohně a usmívala se. A muž pravil: „Ano, ale uzavřela smlouvu se mnou a se všemi správnými muži, kteří přijdou po mně.“ Pak si zul obě kožené boty, vzal svůj kamenný mlát (to dělá dohromady tři), přinesl poleno a sekeru (to je dohromady pět), položil vše do řady vedle sebe a řekl: „Teď uzavřeme smlouvu spolu, kočko! Nebudeš-li chytat myši vždy, provždy a navždy, když budeš v jeskyni, hodím po tobě těchto pět věcí vždycky, kdykoli tě spatřím. A stejně učiní každý správný muž, který přijde po mně.“

„Ach,“ myslila si žena, která poslouchala, „je to velmi chytrá kočka, ale není tak chytrá jako můj muž.“

Kočka přepočítala oněch pět věcí (a zdály se jí hezky pádné), než prohlásila: „Když budu v jeskyni, budu chytat myši vždy, provždy a navždy. Ale zůstanu kočkou, která chodí sama a je jí jedno kde.“

„Ale nebude ti to jedno, jestliže budu nablízku já,“ pravil muž. „Kdybys byla neřekla ta poslední slova, byl bych odložil těchto pět věcí provždy, navždy a navždycky. Ale teď po tobě prašším botou nebo kamenným mlátem, kdykoli tě spatřím. A tak učiní každý správný muž, který přijde po mně.“

Tu řekl pes: „Poček minutku. Neuzavřela smlouvu se mnou a se všemi řádnými psy, kteří přijdou po mně.“ Vycenil zuby a pokračoval: „Nebudeš-li hodná k děcku vždy, provždy a navždy, když budu v jeskyni, budu tě honit, až tě chytím, a až tě chytím, pokoušu tě. A to učiní každý správný pes, který přijde po mně.“